

Hồi 77

Đoạt Kỳ Thự Tô Hùng Hùi Thập Nối Bực Thảm

A ã Quân Vũ ném kiếm, ôm Phi Phụng, hành động ấy nhanh không tưởng. Thực ra tinh thần của Quân Vũ rất chuyên chú đến cử chỉ của Phi Phụng nên phản ứng mới nhanh lẹ như thế. Và khi mọi người định thần nhìn lại thì Tô Hùng đã chặt đứt cánh tay của Tô Phi Phụng, đoạt mất mật tập, đồng thời tay kiếm vung lên, gạt phẳng thanh kiếm của Quân Vũ phóng tới, rồi thoăn thoắt quay mình bỏ chạy.

Bạch Vân Phi tức giận sôi máu, chửi thề :

“Thật là phường ác độc hơn rắn rít !”

Vừa lúc ấy thoáng thấy mấy bóng trắng lướt nhanh về phía mình, Bạch Vân Phi ngược nhìn lên. Lý Thanh Loan, Lam Tiểu Diệp và bốn con tỳ nữ đã đứng trước mặt.

Bạch Vân Phi liền bảo :

- Lam muội muội, muội ở lại xem chừng hai người, tở phải truy sát tên gian hùng họ Tô.

Lời nói chưa dứt, Bạch Vân Phi đã tung mình ra ngoài một trượng. Khi Vân Phi hành động, bọn quần hùng mới sức tỉnh. Tô Bằng Hải, Hạ Vân Phong, Vương Hàn Tương liền thi triển thượng thặng khinh công truy kích Tô Hùng. Thân hình ba người như ba mũi tên lao vút tới, tay áo cuốn không khí phát phới như cờ được gió.

Tô Hùng biết nguy cơ đến nơi, vội xử dụng Di Hình Hoán Vị lách vai tránh thoát. Người ta chỉ còn thấy một bóng mờ chớp động, thoăn thoắt, trong nháy mắt đã vượt ra xa bốn trượng. Thân pháp kỳ ảo của Tô Hùng đã khiến bọn quần hùng ngơ ngẩn, không sao đuổi kịp.

Đột nhiên, Bạch Vân Phi hét lên một tiếng lạnh lạnh, búng mình vút thẳng lên tầng không, nén thở lao nhanh về phía Tô Hùng như một cây pháo thăng thiên trông đẹp mắt vô cùng. Âm thanh tiếng hét chưa kịp dội lại thì nàng đã tiến sát sau lưng Tô Hùng rồi.

Hạ Vân Phong là người kiến thức sâu rộng hơn đời, thế mà vừa thấy thân pháp tuyệt luân khiến lão kinh hãi, cất tiếng la lớn :

- Tuyệt học Lăng Không Hư Bộ, hôm nay lão phu mới thưởng thức được !

Kinh công của Bạch Vân Phi làm bọn quần hùng ngỡ ngẩn, không ai bảo ai họ đồng loạt đình bộ, định thần quan sát.

Trong lúc ấy, Tô Hùng và Bạch Vân Phi đã đuổi nhau cách quần hùng trên năm trượng. Bạch Vân Phi cắn chặt môi, vung tay phóng một chưởng.

Thái Âm Khí Công của Tô Hùng hiện giờ đã có cơ sở vững vàng. Hắn biết rằng giờ phút này tính mạng hắn như chỉ mảnh treo chuông, nên đã sớm vận đầy chân khí. Khi Vân Phi xuất chiêu, Tô Hùng liền quay phắt lại, tay phải cầm chặt thanh trường kiếm, tay trái dùng chưởng đồng loạt đánh ra.

Bạch Vân Phi liền thâm hồi chân khí. Hai chân vừa chấm đất đã vung hữu chưởng tấn công như chớp vào kiếm Tô Hùng. Nàng thâm vận chân khí, xử dụng Đàn Chỉ Thần Công, năm ngón tay trắng muốt như bạch ngọc của Vân Phi và thanh Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng đang lúc sắp chạm nhau, đột nhiên hai ngón nàng búng lẹ vào mũi kiếm, đồng thời tả chưởng của nàng ứng chiêu Vân Phong Vụ Khoái đánh tạt chưởng của Tô Hùng ra ngoài.

Công phu Đàn Chỉ Thần Công của Bạch Vân Phi hỏa hầu tuy chưa đến mức, nhưng Tô Hùng cũng vẫn chịu không nổi. Hắn cảm thấy tay kiếm tê liệt, thanh Kim Hoàn Kiếm đã thoát rơi xuống đất, đồng thời đạo kinh lực từ tả chưởng phát ra, cũng bị thủ pháp tinh diệu của Bạch Vân Phi dẫn vào khoảng không, khiến cây thông cách đấy mấy thước bị chưởng lực cắt tiện ngang thân, đổ xuống đất, làm cát bụi tung lên mờ trời.

Tô Hùng vừa xuất toàn lực vào hai thế chưởng, kiếm, mà không hại được đối phương, trái lại thanh Kim Hoàn Kiếm đã bị đánh rơi, còn chưởng lực thì lệch hướng, khiến Tô Hùng lo sợ toát mồ hôi lạnh.

Sau khi đánh rơi kiếm của Tô Hùng rồi, thuận tay Vân Phi quất một chưởng vào người đối phương. Tô Hùng không thêm chống đỡ, nhảy qua một bên vận sức đầy đủ, hạ chân khí. Khi thân hình còn cách mặt đất độ một thước, đột nhiên xoay mình một vòng, tiến sát mình Bạch Vân Phi, nhanh như chớp vươn hữu trảo chụp vào khuỷu tay phải địch thủ.

Bạch Vân Phi cười gằn một tiếng, thâm tay hữu lại, điểm mạnh vào Mạch Môn huyết của Tô Hùng, đồng thời tả chưởng phóng ra như chớp, đánh thẳng vào vai trái của đối thủ.

Tô Hùng thét lên một tiếng đau đớn, ngã ngửa xuống đất, hữu trảo đang giữ khuỷu tay, đột nhiên buông ra, biến thành chỉ xỉa tới, điểm mạnh vào ngực Vân Phi.

Bạch Vân Phi lùi lại hai bước, tức giận chửi thề :

“Chết đã đến nơi mà mi còn dám giở trò khả ố !”

Bạch Vân Phi liền vận chân khí, dùng Thiên Chấn Chỉ Thần Công, từ xa điểm mạnh tới hai yếu huyết Thiên Trì và Trung Phủ của Tô Hùng. Chỉ phong xé gió phóng nhanh như sao băng, rít lên những tiếng kinh người.

Hai người tuy mới chạm nhau có mấy chiêu, nhưng thân thủ của họ rất linh diệu chưa từng thấy trên võ lâm bao giờ. Hành động chớp nhoáng ngoài sự tưởng tượng của quần hùng. Chỉ chớp mắt phóng ra mau lẹ, biến ảo không lường được. Đó đều là những kỳ học trong giới võ lâm. Vì thế sự thắng bại của hai người sẽ quyết định trong phút chốc, và sinh mạng cả hai nguy hiểm vô cùng.

Bạch Vân Phi tụ sức vào lòng tay, từ từ đẩy ra một chưởng. Luồng kinh lực mạnh như thác đổ, ào tới người Tô Hùng. “Rắc, rắc” hai tiếng kêu khô khan, xương vai của Tô Hùng đã gãy. Nếu không sớm vận Thái Âm Thần Công hộ thân, chắc hẳn Tô Hùng đã bỏ mạng dưới chưởng ấy rồi. Tô Hùng tuy còn nhỏ tuổi nhưng kinh nghiệm giang hồ đã già dặn. Hắn tính rất kỹ trước khi phóng chỉ phong tập kích Bạch Vân Phi. Hắn biết rõ đối phương có thần công chánh khí hộ thân. Hơn nữa, với công lực hiện tại của hắn, đâu có điểm trúng đối phương chẳng nữa, cũng khó đả thương nổi. Nhưng hắn rất hiểu tâm lý của đối phương, chỗ hắn đánh tới chính là nơi đáng tránh của người con gái, thì nhất định vì thẹn thùng nàng phải tháo lui. Quả đúng y như dự tưởng của Tô Hùng, Bạch Vân Phi đã lùi lại hai bước. Không bỏ lỡ cơ hội, Tô Hùng cắn chặt răng nhẹn đau, hắn vừa vùng đứng dậy, thì chỉ lực của Bạch Vân Phi trở tới. Tô Hùng nghiêng chặt răng, vận hết tàn lực vào đầu ngón chân, nhún mình nhảy thoát ra ngoài.

Khi Bạch Vân Phi quắc mắt nhìn lên, thì Tô Hùng đã đến cách bờ vực không quá một trượng. Té ra khi hai người choảng nhau, cách vực sâu không ngoài năm trượng, nhưng vì ham chiến chẳng ai thêm để ý tới. Bây giờ nhìn lại, Bạch Vân Phi không khỏi kinh hãi, nàng thầm nói :

“Lý nào hắn lại nhảy xuống vực tự hủy sao...”

Nghĩ thế, Bạch Vân Phi liền lao vút lên không. Thân hình nàng như chiếc pháo thăng thiên, nằm lơ lửng giữa trời. Môn khinh công này Bạch Vân Phi rất ít dùng đến, nay vì chuyện quá cấp bách đành phải xuất tuyệt học.

Quần hùng đứng trơ như phỗng đá nhìn nàng không chớp mắt.

Tô Hùng chỉ còn cách bờ vực không quá ba bước, thì Bạch Vân Phi đã lơ lửng trên đầu hắn, chân nàng chưa chạm đất đã vung tay phóng ra một chưởng.

Xương vai của Tô Hùng tuy đã gãy lìa, nhưng thương thế không nặng lắm, chỉ ngật vì chưa kịp vận khí điều trị, nên cảm thấy vết thương râm nhức, đau đớn vô cùng. Chưởng lực của Bạch Vân Phi đánh ra uy lực rất khủng khiếp. Tô Hùng tự biết nếu đem tàn lực ra chống đỡ thì nhất định không chết thì cũng bị thương ngay tại chỗ, nhưng trong thâm tâm hắn không muốn lọt vào tay Bạch Vân Phi, nên liều lĩnh vận toàn lực vào mười đầu ngón chân, lao mình xuống vực sâu thăm thẳm....

Bạch Vân Phi xuất thế mau như điện chớp, nên hành động của Tô Hùng tuy lanh lẹ và bất ngờ, nhưng luồng quái phong của nàng vẫn đánh trúng được đầu gối hắn. “Rốp” một

tiếng khô khan, xương gối trái của Tô Hùng đã nát nhểu, như một cây chuối bị đốn, hấn đổ nhào xuống đất, nằm sóng sượt bất động. Vừa lúc ấy, Bạch Vân Phi đáp xuống cười ngạo nghễ :

- Mi còn tài nghệ gì nữa, cứ thi thố ra cho bản cô nương xem nào !

Đột nhiên có tiếng áo cuốn gió đưa tới. Ba bóng người phóng như tên bắn về phía Tô Hùng. Bọn ấy không ai khác hơn là Tô Bằng Hải và Hạ Vân Phong.

Vân Phi quát lớn :

- Các người muốn gì ?

Câu nói chưa dứt tả chưởng đã vung chiêu Trào Phiến Nam Hải, cuốn theo một đạo kinh lực mạnh như vũ bão chụp vào người Tô Bằng Hải, đồng thời tay trái vươn ra, búng mạnh Thiên Chấn Chỉ Thần Công, một luồng chỉ phong rít lên, xé gió bắn thẳng về phía Hạ Vân Phong.

Tô Bằng Hải thét lên một tiếng, vung hữu chưởng lên chống đỡ. Trong khi ấy, Hạ Vân Phong ngậm vận toàn bộ chân khí, thân hình lão đang phi vùn vút tới đột nhiên vụt thẳng lên cao ba thước, khiến luồng chỉ lực của Bạch Vân Phi phóng véo dưới chân lão.

Nguyên khí của Bạch Vân Phi vì chưa luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, nên chưởng phong đánh ra mất đi một phần uy dũng, tuy thế cũng chặn được bước tiến của Tô Bằng Hải, nhưng nàng cũng phải lùi lại hai bước dưới chưởng lực quá thâm hậu của đối phương.

Bạch Vân Phi không khỏi kinh hãi, thầm tự nghĩ :

“Võ công lão này quả già dặn, thực không hổ danh của Thiên Long Bang Chủ...”

Nghĩ vậy, nàng liền quay lại chộp về phía Tô Hùng, với ý nghĩ phải đoạt lại bí cấp trong người hấn cho kỳ được.

Nhưng đã trễ.

Tô Hùng vì muốn bảo toàn bảo vật nên chẳng kể gì đến sanh mạng. Hấn đem hết tàn lực lặn mạnh một vòng, nên khi tay Vân Phi vừa trờ tới chéo áo thì toàn thân Tô Hùng đã rơi hấn vào lòng vực. Nàng hét lên một tiếng chộp mạnh tới.

“Rẹt !”

Mảnh áo vàng của Tô Hùng đã bị Bạch Vân Phi xé toạt một mảnh lớn, còn Tô Hùng như một viên sỏi, rơi vùn vút xuống vực thẳm.

Quần hùng không sao ngờ được cái hành động quá liều lĩnh của Tô Hùng. Hơn nữa hấn đã liên tiếp bị mấy đòn như trời giáng của Bạch Vân Phi, mà còn đủ sức lao mình xuống vực một cách lanh lẹ như thế khiến họ hoang mang vô cùng.

Hạ Vân Phong vung trường kiếm thành một vòng mống sáng bạc, cất giọng uất ức :

- Tiếc quá ! Tiếc quá ! Tiếc quá !

Tô Bằng Hải lườm đôi mắt tức giận về phía Bạch Vân Phi, rồi cúi xuống nhìn đáy vực vách đá phẳng lì không một cành cây đâm ngang, dốc ngược như một thức gỗ khổng lồ dựng đứng, vực sâu thăm thẳm, dày ngịt màu đen vô tận che khuất không sao nhìn được đáy vực. Thân hình Tô Hùng lúc ấy chỉ còn một điểm nhỏ, chớp mắt đã chìm hẳn vào bóng tối của vực.

Bất giác Tô Bằng Hải lắc đầu, thở dài áo nảo.

Bạch Vân Phi biết chắc Tô Hùng khó sống nổi, hẳn sẽ tan xương nát thịt dưới vực thẳm này. Nàng nghĩ con người hiểm ác của Tô Hùng lãnh lấy cái chết thảm hại ấy, không có gì đáng phải thương tiếc cả, nhưng Qui Nguyên Mật Tập đã theo hẳn xuống vực sâu, thì biết ăn nói làm sao với Lam Tiểu Diệp đây. Lòng nàng cảm thấy khó xử vô cùng, đứng im lặng như pho tượng đất, chẳng nói được một lời nào cả.

Lúc bấy giờ, bọn Ngũ Kỳ phân cuộc, Côn Luân Tam Tử và Nga Mi Tam Lão thấy đều hối hả chạy về phía bờ vực.

Phàn Tú Vỹ ôm gọn Phi Phụng trong lòng, bước từ từ theo chân Tiểu Diệp và Lý Thanh Loan về phía Bạch Vân Phi. Còn bốn tỷ nữ lo sợ cuống cuống trước thảm kịch này, nước mắt đọng lưng tròn thành những hạt lớn, ngập ngừng chảy dài xuống má.

Mã Quân Vũ nắm chặt cánh tay đầm máu bị chém đứt của Tô Phi Phụng, nét mặt trầm lặng đau thương, âm thầm nới gót Phàn Tú Vỹ.

Tiểu Diệp đến trước mặt Bạch Vân Phi, nhìn Vân Phi thông cảm :

- Đại tỷ tỷ! Tô tỷ tỷ sau khi bị trọng thương, lại còn bị chém đứt cánh tay, muội e rằng khó cứu sống được.

Bạch Vân Phi liếc nhìn Tô Phi Phụng, cất giọng buồn buồn :

- Tuy nàng đã bị hại trong tay sư huynh nhưng ta không thể bỏ rơi nàng được...

Nói xong nàng từ từ bước đến bên mình Phàn Tú Vỹ, đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Phi Phụng. Gương mặt Tô Phi Phụng trắng xanh như lá cải, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể nàng xụi lơ, mềm nhũn trong đôi tay của Phàn Tú Vỹ.

Trên gương mặt xấu xí của Phàn Tú Vỹ lộ vẻ hoảng hốt, bà ta cất giọng run run :

- Tôi đáng chết ! Tô cô nương vừa tỉnh dậy thì đột nhiên nàng vùng khỏi tay tôi. Lúc ấy tôi muốn ra tay cản lại nhưng thấy nàng ta đã chạy về phía Tô Bằng Hải, vả lại chưa được lệnh của cô nương nên tôi không dám hành động. Do đó mới xảy ra việc đau đớn này. Tô cô nương mất một cánh tay thì tôi ân hận suốt đời...

Đột nhiên, Mã Quân Vũ bước lẹ tới đứng sát người Bạch Vân Phi, khẽ nói :

- Bạch tỷ tỷ ! Liệu thương thế của nàng còn có thể cứu sống được chăng ?

Câu nói của Quân Vũ bộc lộ tất cả tình cảm chân thực, khiến Bạch Vân Phi hơi rung động, nàng mỉm miệng cười thâm ảo, nói :

- Sau khi nàng bị thương nặng, lại còn mất một cánh tay, tuy đã kịp cầm máu, nhưng đau đớn như thế liệu nàng có chịu nổi chăng ? Hơn nữa thương thế của nàng có khỏi hay không, tánh mạng của nàng sống chết ra sao, điều ấy là cả một vấn đề, mà tôi không dám quyết đoán ngay bây giờ được. Ít nhất cũng phải trải qua một thời gian chữa trị mới có thể nói được.

Nói đến đây, Bạch Vân Phi quay nhìn về phía Lam Tiểu Diệp, rồi nghiêm nghị nói với Quân Vũ :

- Chỉ có linh dược của Lam muội muội mới có công năng cải tử hoàn sinh, nếu được Lam muội ra tay cứu giúp, thì chắc Tô cô nương sẽ tỉnh lại.

Trong lời đối đáp của hai người, nghe qua chẳng có gì lạ, nhưng tận thâm tâm hai người cảm thấy tình cảm giữa họ đã có một hố sâu ngăn cách.

Quân Vũ thản nhiên, nói :

- Cảm ơn tỷ tỷ đã chỉ dạy.

Đôi mắt Bạch Vân Phi đột nhiên lóe lên tia sáng kỳ lạ, nhưng rồi dịu xuống, trong chốc lát đã lấy lại sự trầm tĩnh bình thường.

Quần hùng chỉ chuyên chú vào Qui Nguyên Mật Tập. Tuy họ đã tận mắt nhìn thấy Tô Hùng mang sách quý chôn chôn dưới bờ vực thẳm, nhưng lòng mọi người còn nuôi một hy vọng cồn cào, họ tự nghĩ :

“Vực này tuy sâu thẳm, nhưng bí cấp là một vật mềm, nếu chưa bị Tô Hùng xé nát, thì nhất định không thể nào hủy được ba quyển sách ấy, dầu cho vực có sâu đến ba hoặc bốn lần như vậy đi nữa...”

Quần hùng đang nặn óc tìm phương cách xuống vực để đoạt lại Qui Nguyên Mật Tập, vì thế bọn họ vẫn đứng im lờ vẻ suy tư, không thêm tranh chấp với nhau nữa. Vả lại trận kịch chiến vừa qua khiến họ cảm thấy mệt mỏi, cần phải dưỡng sức. Nhưng một điều làm cho họ lo ngại nhất là tài nghệ của những nhân vật này không phải thường, mỗi người sở trường một môn, nên muốn đả thương đối thủ không phải chuyện dễ làm.

Quân Vũ bước về phía Lam Tiểu Diệp. Chàng muốn cầu Tiểu Diệp cho linh đơn để cứu mạng Tô Phi Phụng. Nhưng khi đến trước mặt nàng rồi, Quân Vũ lại cảm như hén. Chàng cố moi óc để tìm một câu nói thật thích đáng, nhưng mà rốt cuộc vẫn mù tịt, chỉ biết đưa mắt lăm lét nhìn Tiểu Diệp, rồi âm thầm cúi đầu xuống.

Dáng điệu của chàng trông thảm hại làm sao.

Lý Thanh Loan thấy chàng buồn, lòng cũng buồn theo, nàng muốn nói một câu an ủi chàng, nhưng chỉ có thể kêu lên một tiếng :

- Vũ ca...

Rồi im bật, nàng không biết phải nói thêm thế nào để Vũ ca của nàng đỡ buồn.

Lý Thanh Loan khẽ thở dài, rồi lặng lẽ đứng bên Mã Quân Vũ, âu yếm nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Mã Quân Vũ.

Trong khi ấy Tô Bằng Hải cũng sờ nhìn mặt đứa con gái cưng, mà lòng lão đang nổi lên một cuộc tranh chấp dữ dội giữa hai thứ tình cảm. Cuộc đời ngang dọc lấy lòng của vị Thiên Long Bang Chủ phải khốn đốn trước con gái độc nhất. Thật oái oăm thay !

Tô Bằng Hải rất căm giận bởi hành động phản bội của con gái cưng, nhưng cũng đau lòng trước sự tàn tạ của nàng. Lão tự trách mình quá nuông chiều con, rồi lại hận đứa con quá bướng bỉnh, nên mới xảy ra việc đáng tiếc như thế này. Nhưng dù sao tình cốt nhục vẫn thắng và lão anh hùng phải ngã gục. Một mãnh lực vô hình làm thân hình của Tô Bang Chủ nhìn ra không còn chút phấn đấu.

Bọn Ngũ Kỳ phân cuộc là những kẻ tài trí hơn người, nhưng ngặt vì hai nạn nhân của cuộc tranh chấp vừa qua, một người là ái nữ duy nhất của Tô Bang Chủ, còn Tô Hùng lại là đệ tử đích truyền của Tô Bằng Hải, đều là những nhân vật trọng yếu trong đời sống tình cảm của Tô Bang Chủ, nên dầu họ đã nghĩ ra phương cách đối phó nhưng không tiện chen vào cái thiêng liêng nhất của vị Bang Chủ khả kính.

Trong khi đó, bọn quần hùng không ai bảo ai mà vẫn đứng im phăng phắc. Người ta nghe rõ tiếng lá thì thầm, tiếng trườn mình của côn trùng trên lá khô và đâu đây tiếng chim kêu thê lương vọng về.

Bạch Vân Phi vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị của con người sớm chạm với đời. Nàng cúi xuống xem xét thương thế của Tô Phi Phụng, rồi xoay đầu nhìn Tiểu Điệp nói :

- Lam muội ! Cuốn Qui Nguyên Mật Tập của muội đã bị Tô Hùng mang theo xuống vực sâu, tỷ không lấy lại được. Việc ấy khiến lòng tỷ bức rức vô cùng !

Tiểu Điệp mỉm cười, cất giọng hòa nhã :

- Ô ! Tỷ đừng lo âu như thế ! Muội nào dám trách mà tỷ bảo vậy. Thực ra trước khi mẹ muội chưa chết, người đã từng nói với muội là Qui Nguyên Mật Tập nếu lưu lại cho giang hồ thì nguy hại không ít, nên người dạy muội học thuộc xong là phải hủy ngay. Vì thế dầu nay nó có rơi xuống vực thẳm này cũng chẳng sao...

Lam Tiểu Điệp vừa đáp xong, liền đến cạnh Bạch Vân Phi, đưa mắt nhìn Tô Phi Phụng lộ vẻ tư lự.

Đột nhiên khi ấy, Đỗ Duy Sinh vung gậy trúc, tiến đến trước mặt Tô Bằng Hải lớn tiếng nói :

- Cán Nguyên Chỉ Thần Công của Tô huynh quả thực danh bất hư truyền. Sự đệ của lão phu đã mất mạng dưới tay Tô huynh thì thật là vinh hạnh cho hần. món nợ ấy giờ lão phu tạm gác lại. Năm sau, lão phu nhất định sẽ dẫn vài người của tệt phái Hoa Sơn đến viếng tổng đàn ở Kim Bắc Môn một phen.

Hạ Vân Phong cười gằn, nói :

- Lần này bần đạo rời núi, không ngoài mục đích tìm Tô huynh để thanh toán món nợ cũ ! Hi...! Hi...! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau tại Quát Thương Sơn này...

Tô Bằng Hải cười ha hả cắt lời Hạ Vân Phong :

- Từ ngày lão phu thành lập Thiên Long Bang đến nay, những nhân vật tự xưng là người của đại môn phái, đã hăm hăm với lão phu từ sớm rồi. Họ muốn tiêu diệt chúng tôi mới an dạ. Thiếu Lâm, Võ Đang là hai tôn phái đứng đầu của võ lâm cũng chuẩn bị trong ba năm để chiếu cố với tệt bang. Theo đó thiết nghĩ cũng đáng làm người của chúng tôi hãnh diện lắm rồi...

Tô Bằng Hải ngưng lại, đưa mắt sáng như sao băng uy nghi nhìn quần hùng, nói tiếp :

- Những nhân vật hữu danh hiện có mặt tại đây, đã có đến năm người là Chưởng Môn nhân của những tông phái nổi danh, xin các vị tha lỗi cho lão phu phải nói một câu cuồng vọng. Thiên Long Bang của chúng tôi vì cao nhân của đại môn phái trong giới võ lâm, nên đã từ sớm chuẩn bị xong rượu ngon, thịt béo, tốt nhất. Xin mời cửu đại môn phái các vị cùng đến một lúc cho vui...

Thông Linh đạo trưởng hừ một tiếng, gằn giọng :

- Khá lắm ! Côn Luân phái chúng tôi nhất định phải thử vài chung rượu của Tô Bang Chủ mới được.

Tô Bằng Hải cười ha hả tỏ vẻ thích thú :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Phàm là người trong cửu đại môn phái, chúng tôi rất hoan hỉ được vinh hạnh tiếp đón. Vậy trung thu sang năm, lão phu sẽ đích thân tiếp đón quý khách, như thế có tiện chăng ?

Đỗ Duy Sinh, Đằng Lô, Hạ Vân Phong, Thông Linh đạo trưởng đều gật đầu ưng thuận.

Thông Linh đạo trưởng bước ra một bước nói lớn :

- Được rồi ! Chúng tôi nhất định đúng rằm tháng tám năm sau sẽ viếng quí bang cho thỏa lòng ngưỡng mộ.

Tô Bằng Hải vuốt râu cười thích thú, cất giọng sang sảng :

- Đến khi ấy, những việc của cửu đại môn phái với tề bang chúng tôi sẽ cố gắng dàn xếp êm thấm. Nhất là việc tranh dành ngôi thứ trên giang hồ của quý phái chắc sẽ được giải quyết một cách tốt đẹp...

Đô Duy Sinh cười mai mỉa :

- Việc tranh dành ngôi thứ của cửu đại môn phái chúng tôi khỏi phải bận lòng quý bang.

Thấy mọi người cứ dằng dai mãi, Bạch Vân Phi tròn mắt, lớn giọng :

- Các người có ước hẹn thì cứ theo đó mà thanh toán oán thù, nhưng xin lỗi trước là chúng tôi không lưu khách. Trước giờ Ngọ hôm nay, yêu cầu các người rút khỏi Tung Vân Nghiêm trăm dặm. Nếu ai còn hoài vọng đến cuốn sách dưới hố sâu kia mà lưu luyến, không nỡ dứt, một khi tôi phát hiện được, thì đừng mong mà thoát được.

Quần hùng tuy có ý muốn xuống tìm kỳ thư dưới hố sâu, nhưng cũng không muốn phải chạm tay với Bạch Vân Phi, cho nên không ai trả lời nàng cả.

Thấy Bạch Vân Phi uy trấn quần hùng, khí khái biết bao, Lam Tiểu Diệp hứng thú vô cùng. Nàng liếc nhìn Mã Quân Vũ, thấy chàng cau đôi mày kiếm, sắc mặt buồn bã, đau khổ tột độ, tay vẫn nắm chặt cánh tay bị chặt đứt của Tô Phi Phụng...

Bất giác Tiểu Diệp nảy ra một ý niệm, bèn cho tay vào túi, lấy ra viên linh đơn cuối cùng, nhẹ tay cạy răng Tô Phi Phụng, bỏ đơn hoàn đó vào.

Tô Bằng Hải trợn trừng đôi mắt đứng một bên. Lão nhận thấy thương thế của Phi Phụng rất trầm trọng, những thuốc thường không thể chữa khỏi. Lão vụt nghĩ đến Diệu Thủ Ngư Ẩn Chiêu Công Nghĩa, nhưng vị này còn ở Kim Bắc chưa đến. Nếu Tô Phi Phụng phải về đến Kim Bắc mới được chữa trị, e rằng quá trễ, có thể làm mất mạng nàng như chơi. Còn tự lão thì tinh thần đang rối loạn, vì sự sống chết của Tô Phi Phụng, ái nữ duy nhất của lão, đã làm xáo trộn cả đời anh hùng của Tô Bằng Hải.

Sau khi bỏ viên đơn hoàn vào miệng Tô Phi Phụng rồi, Lam Tiểu Diệp lại đưa mắt nhìn Mã Quân Vũ. Nàng thấy sắc mặt chàng lộ vẻ cảm kích, từ xa cúi đầu cảm ơn, làm cho nàng phải bật cười.

Từ nãy giờ, Huyền Thanh đạo trưởng vẫn để ý từng cử chỉ của Mã Quân Vũ. Đối với việc Quân Vũ mạo hiểm cứu Tô Phi Phụng, Huyền Thanh đạo trưởng đã cảm thấy rắc rối vô cùng, lại thấy cảm tình nồng thắm của chàng đối với Bạch Vân Phi và những nỗi quan tâm của Lam Tiểu Diệp đối với chàng làm cho lòng ông rối loạn tới bởi, than dài một tiếng, thầm nói :

“Tâm sự của mấy đứa bé này diễn biến thật khó đoán mà cũng khó giải ! Xem vậy thì đời chúng nó còn phức tạp, rắc rối hơn cả cuộc đời của ta nữa, chẳng biết rồi sẽ ra sao đây ?”

Quần hùng im lặng theo đuổi những ý nghĩ thầm kín...

Cảnh vật im lìm...

Bỗng Tô Phi Phụng thở dài một hơi, rồi thoát mở bừng đôi mắt.

Mọi người đều kinh hoàng, thầm nghĩ :

“Lam Tiểu Diệp có linh đơn thần diệu như vậy, thì nhất định phải có một công lực xuất thần không thể nào tưởng tượng được. Tô Phi Phụng liên tiếp bị trọng thương mà chỉ trong chốc lát có thể tỉnh lại. Thật là một chuyện phi thường !”

Thấy con gái hồi tỉnh, Tô Bằng Hải không biết trong lòng mình đang giận tức hay vui mừng ? Lão chỉ cảm thấy tâm tình trải qua một cơn kích động đến tột độ, bất giác hai giòng lệ già nua của đời quá kiệt lãn dài trên đôi má. Lão bước chậm đến bên Tô Phi Phụng nói :

- Con ơi ! Con không có việc gì chứ ?

Tô Phi Phụng mỉm cười nhìn cha già, nước mắt như hai dòng suối chảy dài trên gò má vừa phục hồi sinh khí, nàng run run nói :

- Phụ thân ! Con... Con có hai việc muốn nhờ vào lòng trời biển của phụ thân, chẳng biết phụ thân có vui lòng chăng ?

Nhìn tấm thân bở liễu của con đầm máu hồng, Tô Bằng Hải đau xót tận tâm can, hối hận vô cùng, đâu còn lòng dạ nào mà từ chối lời yêu cầu của nàng cho đành, nên gật đầu nhẹ nhàng nói :

- Con cứ nói đi, nếu điều gì cha có thể làm được, thì sẽ không để cho con buồn lòng đâu !

Nghiến răng vận tất cả sức lực vừa phục hồi, vùng thoát khỏi lòng Phàn Tú Vỹ, Tô Phi Phụng quì xuống đất nói :

- Thưa phụ thân ! Việc thứ nhất, xin phụ thân hãy trả Qui Nguyên Mật Tập lại cho...

Tô Bằng Hải điềm nhiên, ngắt lời :

- Qui Nguyên Mật Tập đã bị sư huynh con, kẻ đã chặt đứt cánh tay con đó, ôm nhả xuống vực thẳm rồi...

Tô Phi Phụng lo sợ, quay nhìn Mã Quân Vũ, chẳng nói năng làm sao cả.

Nét bần khoản trên mặt nàng, làm cho Bạch Vân Phi thương cảm, cất giọng u buồn :

- Tô cô nương đã đem kỳ thư trả lại cho chúng tôi, như vậy là cô nương đã làm tròn lời hứa rồi. Việc bị người đoạt lại lần này, không thể trách cứ cô nương được. Cô nương đừng lo đến việc đó nữa.

Trên đôi môi nhợt nhạt điểm nụ cười héo hắt, Tô Phi Phụng buồn bã nhìn Tô Bằng Hải, nói :

- Việc thứ hai, xin phụ thân tự tay cắt đứt tóc của con !

Kinh hoàng tốt độ, Tô Bằng Hải sửng sờ, hỏi :

- Sao ? Con muốn xuất gia ...

Nói đến đó, Tô Bằng Hải chú ý đến vẻ mặt thành khẩn cương quyết của Tô Phi Phụng nên im bặt. Ông đã biết tính tình của nàng rất cương liệt, hơn nữa lúc này nàng đang bị thương nặng, nếu ông dùng lời trách cứ thì có thể gây ý niệm tự tận cho nàng. Thông cảm với niềm đau khổ tận cùng của nàng, Tô Bằng Hải dịu nét mặt, nói tiếp :

- Được ! Được ! Cha sẽ y nguyện cho con !

Rồi tay trái của ông run run lấy mớ tóc óng mượt của nàng đưa lên, vận công lực vào hai ngón tay trỏ và giữa của bàn tay phải. Đoạn ông mím môi chĩa hai ngón tay như cái kéo lướt qua tóc nàng, tức thời nắm tóc đen láy của Tô Phi Phụng đã đứt gọn.

Tô Phi Phụng đứng dậy, ánh mắt của nàng lướt qua gương mặt u buồn của Bạch Vân Phi, chuyển sang Lam Tiểu Diệp, rơi nhẹ trên nét mặt ngây thơ của Lý Thanh Loan, sau cùng dừng lại trên gương mặt đau khổ của Mã Quân Vũ, rồi nàng mỉm cười :

- Loan muội và Mã huynh ! Hai vị hãy lại đây, tôi có lời muốn nói cùng hai vị.

Mã Quân Vũ liền nhìn Huyền Thanh đạo trưởng, rồi chậm bước đến bên nàng. Lý Thanh Loan theo sau Mã Quân Vũ, lại gần Tô Phi Phụng, buồn bã thở dài, hỏi :

- Tỷ có việc gì muốn nói với muội ?

Khẽ gật đầu, đôi mắt tia ra một thần sắc kỳ dị, Tô Phi Phụng cười, bảo :

- Tôi sắp đi rồi ! Xin muội hãy trả lời cho tôi một điều, muội đồng ý chứ ?

Nét mặt ngây thơ kiều diễm, vui buồn dễ lộ của Lý Thanh Loan vụt trầm xuống, giống mắt như hồ thu gợn áng mây chiều ủ dột, nàng như mưa sầu rả rích :

- Đừng nói là chỉ một chuyện, dù tỷ có ngàn điều muốn hỏi, muội cũng trả lời cho tỷ ! Nhưng tỷ định đi đâu vậy ?

Gương mặt tuấn tú của Mã Quân Vũ lộ nét băn khoăn, đôi mày cau lại đượm màu bi thương, dường như chàng có rất nhiều điều muốn nói nhưng chẳng thốt được nên lời.

Tô Phi Phụng nhìn Mã Quân Vũ, đôi môi như treo một nụ cười an ủi, rồi quay nhìn Lý Thanh Loan, nói :

- Muội cứ an tâm ! Tỷ không đến nỗi đi tìm cái chết đâu, tỷ sẽ ở chung với mẹ, tỷ sẽ gởi thân bên cửa Phật, hồi cải nửa đời tội ác của tỷ...

Lý Thanh Loan nhè nhẹ tiếp lời :

- Muội biết, tỷ cắt bỏ tóc là muốn xuất gia chứ gì ?

Cúi nhìn cánh tay bị chặt mất của mình, Tô Phi Phụng cười một cách thê lương, gượng gạo :

- Không sai ! Tôi đã trở thành một người tàn tật, lưu luyến cõi đời này cũng không ích gì ! Tôi đã có ý định muốn chết cho rảnh nợ trần gian. Nhưng tôi hiểu, nếu tôi chết đi như vậy, tất sẽ lưu lại cái đau khổ cho người khác, cho nên tôi không thể chết đi được.

Lý Thanh Loan nhẹ than :

- Ôi ! Trong năm nay muội cũng đã trải qua rất nhiều cảnh vui buồn. Thì ra con người sống trên đời phải gặp nhiều điều rắc rối khổ đau...

Nàng nhìn Mã Quân Vũ, tiếp :

- Nếu không phải ở chung với Vũ ca, thật muội cũng muốn cùng tử xuất gia cho rồi !

Trước bao nhiêu cặp mắt, thế mà nàng diễn tả tâm tình rất tự nhiên, thành thật không chút gì thẹn thùng cả.

Tô Phi Phụng điềm nhiên cười một tiếng, tia mắt nàng đảo quanh quần hùng một lượt, rồi sau cùng đọng lại trên gương mặt trầm buồn của Tô Bằng Hải, nàng nói :

- Phụ thân ! Hôm nay con có hai câu không đáng nói, nhưng lại nói ra đây. Việc này có thể tổn thương đến uy danh của phụ thân, nên con chưa biết có nên trình bày hay không ?

Tô Bằng Hải ho khan một tiếng, nằm nghĩ một lát rồi thở dài, bảo :

- Con cứ nói đi ! Đời này ai không biết con là con gái của ta, nếu con có nói điều gì hại đến thanh danh, thì âu cũng là do số mạng đã sắp bày. Ha... Ha... Anh hùng ai mà có thể bảo đảm vợ hiền con hiếu. Tô Bằng Hải này không thể một tay che trời, bịt tai mắt anh hùng trong thiên hạ được. Trong võ lâm có mắt đều thấy, lão phu có thể lãnh đạo trăm nghìn hào kiệt Thiên Long Bang, lại không giữ được đứa con ngoan cố của mình. Nói đi... Hãy nói đi... Gương mặt già nua này của cha...

Giọng nói của ông một lúc một cao, tâm thần khích động khiến Vương Hà Tương lòng dạ chẳng an, biết chỉ cần Tô Phi Phụng sai lời, lập tức lọt vào tai mắt quần hùng. Nhưng quần hùng tại đây, không ai không có danh vọng rất cao trong võ lâm, nếu Tô Phi Phụng có lời gì sai quấy thì sẽ gây nên một cuộc đại hận. Vì vậy Vương Hà Tương lo ngại lắm, liền bước lên hai bước ngắt lời Tô Bằng Hải :

- Xin Bang Chủ tạm hạ cơn giận ! Tô cô nương từ nhỏ đến lớn, xử lý rất rõ ràng, quyết không có việc gì phạm tới giới luật của Thiên Long Bang của chúng ta đâu ! Hãy nghe cô ấy nói, lại nữa quần hùng đây tai nghe mắt thấy để làm chứng càng tốt.

Lời nói của Vương Hà Tương rất có lý, quang minh đường hoàng. Sự thật là có ý nhắc khéo Tô Phi Phụng hãy giữ thể diện cho cha, thận trọng trong lời nói.

---- oOo ----